

at al Tilgang til Kapitainklassen i Intendanturstaben skal ske franeben. En saadan Bestemmelse findes ikke i Hærloven. Vi have haft noget lignende tidligere ved den kongelige Garde, hvor man havde en Bestemmelse om, at naar man traadte ind i Garder, skulde man træde ind som Yngst, men den Bestemmelse er ophævet, og der er ingen Grund til at grave den op til Fordel for Forpleiningsvæsenet. Naar jeg i Landssthingsudvalgsbetænkningen ser Afskillelsen mellem §§ 2 og 9 motiveret derved, at en Forsættelse fra Intendanturstaben til Forpleiningskorpset ikke burde kunne finde Sted, saa tror jeg navnlig, at det Punkt burde tages under Overveelse. Ifølge § 3 vil en Kapitain fra Forpleiningskorpset kunne udnævnes, som det hedder, til Kapitain i Intendanturstaben — jeg indskyder her den Bemærkning, at jeg finder det ikke rigtig at udnævne en Kapitain til Kapitain igjen — derimod findes der ingen Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter en Kapitain fra Staben kan forsættes til Forpleiningskorpset. Det er blevet begrundet paa den Maade, at det kunde være en Nedsættelse for Forpleiningskorpset, hvis en Officer fra Intendanturstaben blev sat tilbage til det. Det tror jeg nu er en Feiltagelse. Hvis man har gjort et feilagtigt Valg, og det kan jo tænkes, ved at udnævne en Mand til Kapitain i Intendanturstaben, og det ved hans Tjeneste viser sig, at hans Evner ikke ligge i den Retning, som man troede, saa er det en Feil, at man skal være nødt til at afskedige ham, og ikke kan benytte de Evner, som han ellers har udstift, og som kunde komme Korpset til Gode paa andre Omraader. Naar jeg tidligere sammenlignede Intendanturstaben med Hærens Generalstab, saa mener jeg ogsaa, at man her kan opstille en Analogi, idet vi Officerer af Generalstaben ikke betragte det som en Nedsættelse at blive forsat til vore Baaben, ligesaa lidt som jeg haaber, at vore Baaben anse det for en Nedsættelse, at vi kommer tilbage til dem. Overhovedet mener jeg, at denne Udnævnelse til Kapitain i Intendanturstaben ikke bør finde Sted paa den her foreslaaede Maade, idet Hærlovens almindelige Bestemmelser om Forsættelse bør bringes i Anvendelse. Nu veed jeg vel, at der i Hærloven Intet er, der hedder Forsættelse af Kapitainer til Intendanturen, men det vilde være en Udvidelse af Begrebet, saaledes som det findes i Hærloven. Jeg anser det for urigtigt, at en Mand, som en Gang har modtaget Udnævnelse i Hæren, for at blive ansat i en enkelt Del af Hæren skal modtage ny Udnævnelse. Det er altsaa disse to Punkter, som jeg tror maa tages under

Overveelse under Lovforslagets videre Behandling, og jeg henstiller, hvorvidt der ikke kunde tænkes en nøiere Forbindelse mellem de to Dele af Forpleiningsvæsenet, saaledes at Forsættelse ikke alene kunde ske fra Forpleiningskorpset til Intendanturstaben, men ogsaa kunde finde Sted fra Intendanturstaben til Forpleiningskorpset. Med Hensyn til Forsættelse af Officererne fra Baabene findes en Bestemmelse i den midlertidige Paragraf — ja, den har mistet sin Titel, efter Landsstingets tredie Behandling skulde den have heddet § 31, men dette er faldet bort, i alt Fald i det Exemplar, som jeg har. I denne Paragraf, der altsaa skulde hedde § 31, er der en midlertidig Bestemmelse for de første 3 Aar, der gaar ud paa, at Kapitainer og Lieutenanter af Baabene efter eget Dufte kunne forsættes i lige Egenkab til Intendanturstaben eller Forpleiningskorpset, og det saaledes, at de ved kongelig Resolution indordnes blandt de andre Officerer af deres Grad. Min Opfattelse er den, at en kongelig Resolution allerede foreligger derved, at de have en kongelig Udnævnelse som Kapitainer og Lieutenanter og selvfølgelig maa indordnes efter deres Alders Orden i den Blads, de efter den kongelige Anordning skulle have.

Der findes ogsaa nogle Lønningsbestemmelser i Lovforslaget, dels i § 7 og dels i §§ 21 og 22. Jeg finder, at det er fuldstændig økonomisk rigtig, at man lønner Folk, der have et betydeligt Pengeansvar, høit. Jeg er derfor ubetinget for, at Enhver, der har Kasseansvar, Premierlieutenanter, Sekondlieutenanter og Underofficerer, der ere ansvarlige Kassebetjente, saa eet Bestillingstillæg af 400 Kr., hvis man ikke kan finde en anden Lønningsmaade. Det kan nu f. Ex. ske, at en Reserverintendant, der har 720 Kr. aarlig Lønning, undertiden har en Kasse paa henvend 100,000 Kr. Det er en stor Fristelse, og glædeligt er det, at der kun har fundet saa faa Besvigelser Sted i de 20 Aar, Loven har bestaaet. Der er enkelte andre smaa Forandringer af enkelte Paragrafer, som jeg kunde ønske at foreslaa; men jeg haaber, at Thinget vil nedsætte et Udvalg, som tager Sagen under velvillig Overveelse; jeg kan da ved den Behandling komme frem dermed. Jeg skal derfor slutte med at anbefale Lovforslagets Fremme.

H. Jensen: Jeg agter ikke at komme vidtløftig ind paa det foreliggende Lovforslag, og jeg skal heller ikke udtale mig om, hvorvidt der er noget Heldigt i Forandringen med Hensyn til Intendantur og Officerer; men da jeg, ligesom den ærede sidste Taler,